

РЕШЕНИЕ

№ 19249

гр. София, 23.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 82 СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: А.И.И

при участието на секретаря К.Д.Н.

като разглежда докладваното от А.И.И Гражданско дело № 20231110117484 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на ЕТ „...“ срещу „...“ ЕООД, с която е предявен иск с правно основание чл. 403, ал. 1 ГПК, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 3072 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи от неоснователно наложен на 28.01.2022 г. запор върху банкова сметка на ищеца за периода 28.01.2022 г. - 15.02.2023 г., ведно със законната лихва от 03.04.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че с обезпечителна заповед от 24.01.2022 г. по ч. гр. д. № 207/2022 г. на СГС е допуснато обезпечение на бъдещ иск, който е следвало да бъде предявен от ответника, с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 79 ЗЗД за сума в размер на 28800 лева. Било образувано изп. д. № 46/2022 г. на ЧСИ ..., по което бил наложен запор до сумата от 28800 лева върху единствената сметка на ищеца в „...“ АД с IBAN: BG33STSA93000025002216. Предявеният от ответника иск бил отхвърлен с решение от 05.01.2023 г. по в. а. д. № 15/2022 г. на А... – Г. поради погасяване на вземанията чрез прихващане с насрещното вземане на ищеца за неустойка за забава по чл. 7.2 от договора. На основание чл. 402 ГПК допуснатото с определение № 210/12.01.2022 г. по гр. д. № 207/2022 г. на СГС обезпечение било отменено и наложеният запор на банковата сметка на ищеца бил вдигнат на 15.02.2023 г.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът депозира отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Признава, че е допуснато твърдяното от ищеца обезпечение на бъдещ иск, който след предявяването му бил отхвърлен. Оспорва, че ищецът не е могъл да се разпорежда с паричните средства, налични по банковата му сметка, тъй като върху всички сметки на ищеца имало учреден залог по ЗОЗ за обезпечаване на вземанията на „...“ АД по договор за банков кредит. Поради това счита, че обезпечителната мярка не е постигнала предвидената в закона цел и никакви средства да ищеца не са били ефективно

блокирани. Излага, че това е била и причината ответникът да се откаже от допуснатото обезпечение, за което съдът по обезпечението бил уведомен. Оспорва, че процесният период, за който се претендира вземането, е неправилно изчислен. Оспорва, че ищецът е претърпял процесните вреди, като излага, че предявяването на настоящият иск е злоупотреба с право.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически изводи:

По гр. д. № 207/2022 на СГС г. е допуснато е обезпечение на бъдещ иск с правно основание чл. 266, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, който ще бъде предявен от „...“ ЕООД срещу ЕТ „...“ чрез налагане на обезпечителна мярка заповор до размера на иска от 28800 лева по банкови сметки на ЕТ „...“. С решение по в. а. д. № 15/2022 г. на АС при БТПП предявеният иск е отхвърлен.

Представено е уведомление по изп. д. № ... на ЧСИ ..., в което е посочено, че на 27.01.2022 г. е наложен заповор върху банковите сметки на ЕТ „...“ в „...“ АД, като заповорът е вдигнат на 31.01.2023 г. В уведомление от 14.02.2022 г. ЧСИ ... посочва, че обезпечителната мярка е невъзможно да бъде наложена поради липса на активни банкови сметки на длъжника в други банки.

С Уведомление до САС от 24.02.2022 г. „...“ ЕООД е посочило, че няма да ползва допуснатото обезпечение, като с молба от 31.01.2023 г. е поискало вдигане на наложения върху банковите сметки на ЕТ „...“ заповор.

Представено е и уведомление от „...“ АД по изп. д. № ... на ЧСИ ..., в което е посочено, че във връзка със заповорно съобщение уведомяват ЧСИ, че ЕТ „...“ има открита разплащателна сметка в банката, като върху вземанията има и други претенции, а именно договор за особен залог, вписан в ЦРОЗ, учреден за обезпечаване на вземанията на банката по сключен договор за кредит. Към датата на налагане на заповора „...“ ЕАД не е вписала пристъпване към изпълнение.

В Удостоверения от 28.03.2023 г. и 03.1.2013 г. „...“ АД посочва, че за периода 28.01.2022 г. - 15.02.2023 г. по сметките на ЕТ „...“ в банката имало наложен обезпечителен заповор в размер на 28800 лева по изп. д. № ... на ЧСИ

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

Съгласно чл. 403, ал. 1 ГПК ако искът, по който е допуснато обезпечението, бъде отхвърлен или ако не бъде предявен в дадения на ищеца срок, или ако делото бъде прекратено, ответникът може да иска от ищеца да му заплати причинените вследствие на обезпечението вреди. За да бъде уважен такъв иск следва да са налице кумулативно следните предпоставки: допуснато обезпечение, отхвърляне, неподаване на иска, който е обезпечен или прекратяване на производството по обезпечения иск, причинени от обезпечението вреди, както и причинна връзка между вредите и допуснатото обезпечение. Отговорността е безвиновна, обективна и независимо, че се доближава до отговорността за неправомерно увреждане, не е деликтна, тъй като се отличава от последната с оглед

изискването за вина.

Отговорността за вреди по чл. 403, ал. 1 ГПК е невиновна, като причинителят на вредата отговаря по смисъла на чл. 51, ал. 1 ЗЗД за всички преки и непосредствени вреди и не може да се освободи от отговорност дори и да установи, че е положил дължимата грижа да провери допустимостта или основателността на иска. Отговорността е деликтна и при претендиране на обезщетение в размер на законната лихва длъжникът изпада в забава и без покана. Разпоредбата на чл. 403, ал. 1 ГПК намира приложение, ако отмененото впоследствие обезпечение е допуснато за бъдещ иск, който впоследствие е отхвърлен с влязло в сила решение, какъвто е настоящия случай. В хипотеза на чл. 403, ал. 1, пр. 3 ГПК, ако наложената обезпечителна мярка е заповест за вземане, при претендирани вреди - законна лихва върху заповестуваното вземане, е необходимо ищецът по иска по чл. 403, ал. 1 ГПК да докаже, че заповестуваното вземане съществува и е изискуемо. Наложеният заповест има действие от налагането му, както върху наличните към датата на налагането му суми, така и върху последващите. Дори да не са налични авоари по сметката на лицето, върху чиито банкови сметки е наложен заповестът, то той се счита наложен и банката следва да се въздържа от извършване на разплащания по водената при нея банкова сметка (решение № 4/16.06.2017 г. по т. д. № 3129/2015 г. на ВКС).

Съдът намира за установено по делото, че сумата, до която е наложен заповестът, в размер на 28800 лева, е била изискуема за периода, за който се претендира лихвата за забава, поради което и са настъпили вреди за ищеца от налагането на обезпечителна мярка-заповест върху вземането, представляващи лихва за забава върху размера на това вземане. Доколкото сумата от 28800 лева е била блокирана по банковата сметка, ищецът не е могъл да разполага с тези средства след налагането на заповеста. Изискуемостта на вземането предполага наличието на сумата и възможността на титуляря да разполага с нея когато намери за добре и да иска изпълнение от банката по всяко време. Обстоятелството, че по сметката на ЕТ „...“, по която е наложен заповест, е имало и вписан особен залог, не води до извод, че заповестът не е произвел своето действие, тъй като заповестуваната сума вече е била предвид на предходна претенция. Съгласно чл. 17, ал. 4 и 5 ЗОЗ до датата на вписване на пристъпването към изпълнение залогодателят може да събира заложеното вземане и неговите плодове, освен ако в договора за залог е предвидено друго. Когато върху заложеното вземане бъде наложен заповест преди пристъпване към изпълнение от зложния кредитор по реда на този закон, удовлетворяването на зложния кредитор се извършва чрез присъединяването му към изпълнителното производство, по което е наложен заповестът. Доколкото от уведомлението от „...“ АД се установява, че към датата на налагане на заповеста банката не е вписала пристъпване към изпълнение, то съдът приема, че ЕТ „...“ би имал възможност да разполага със средствата по банковата си сметка, ако не бе наложен заповест до сумата от 28800 лева от „...“ ЕООД, в резултат на което за периода 28.01.2022 г. - 15.02.2023 г. е бил възпрепятстван да ползва заповестуваните парични средства.

Ето защо съдът намира, че претендираните вреди в размер на законната лихва се явяват пряка и непосредствена последица от наложената обезпечителна мярка, поради което

искът по чл. 403, ал. 1 ГПК за сумата от 3072 лева, представляваща законна лихва върху запорираната сума от 28800 лева за периода 28.01.2022 г. - 15.02.2023 г. е основателен и като такъв следва да бъде изцяло уважен.

При този изход на спора право на разноси има ищецът, който е сторил следните разноси: 122,88 лева – държавна такса и 600 лева – адвокатско възнаграждение, което не е прекомерно с оглед чл. 7, ал. 2, т. 2 НМРАВ.

Така мотивиран, Софийски районен съд, 82 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА „...“ ЕООД, ЕИК ..., да заплати на ЕТ „...“, ЕИК, на основание чл. 403, ал. 1 ГПК, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, сумата от 3072 лева, представляваща обезщетение за пропуснати ползи в размер на законната лихва върху сумата от 28800 лева за неоснователно наложен на 28.01.2022 г. заповест върху банкова сметка на ищеца за периода 28.01.2022 г. - 15.02.2023 г., ведно със законната лихва от 03.04.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „...“ ЕООД, ЕИК ..., да заплати на ЕТ „...“, ЕИК, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 722,88 лева – сторени разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____